

Żrenica Jego oka

CZUJNE OKO MIMO WIELU TRUDNOŚCI

Gdyż działem Pana jest lud jego, Jakub wyznaczonym mu dziedzictwem. Znalazł go w ziemi pustynnej I w bezludnym zawodzeniu pustyni. Otoczył go, doglądał go, strzegł go jak żrenicy oka – 5 Moj. 32:9-10.

Wyrażenie „żrenica Jego oka” można spotkać w kilku miejscach w Piśmie Świętym. Jest to ujmujące sformułowanie użyte przez Boga dla opisanego Jego miłości i opieki nad ludem wybranym. Bóg użył tego opisu, ponieważ oko jest niezwykle cennym organem i potrzebuje szczególnej ochrony.

Jeśli chodzi o wyrażenie „żrenica oka”, Adam Clarke napisał: „Nic nie może lepiej wyrazić siły i delikatności tego wyrażenia. Tak jak każdy człowiek otacza troską swoje oczy i dba o ich bezpieczeństwo, tak Bóg zabiega o dobro swego ludu. Jakże wspaniała jest to taska!”

Od samego początku swojego istnienia naród Izraela zajmował szczególne miejsce w Bożym sercu. Bóg był ich nauczycielem sprawiedliwości i obrońcą za pośrednictwem Prawa i Proroków. Bóg nawet opisał Izrael jako swoje własne dziedzictwo (werset 9). Traktowanie Izraela w kategoriach Bożego dziedzictwa wiele mówi o Bożym zamiarze wykorzystania tego ludu w szczególny sposób, to jest aby za jego pośrednictwem objąć błogosławieństwem wszystkie narody, przez obietnicę daną Abrahamowi.

Przestrzeganie Zakonu

Wyrażenie to pojawia się ponownie w Przyp. 7:2-4: „Strzeż moich przykazań, a będziesz żył, strzeż mojego wskazania jak swej żrenicy! Przywiąż je do swoich palców i wypisz je na tablicy swojego serca! Mów do mądrości: Jesteś moją siostrą, a rozum nazwij przyjacielem”.

Jest to napomnienie skierowane do Izraela, aby traktował przymierze Zakonu jak żrenicę swego oka. Innymi słowy, prawo Boże powinno być dla nich skarbem. Powinni przestrzegać go i traktować jak świętość. Zakon miał być dla nich czymś cennym, co należało przechowywać na przestrzeni lat.

Polecenie przywiązania Zakonu do palców można interpretować w kontekście popularnego dziś powiedzenia, aby „mieć coś pod ręką”. Innymi słowy, Zakon miał być

w pogotowiu. Należało żyć według jego wymogów i wprowadzać go w praktykę. Istotą tego napomnienia było to, aby Izraelici zapisali wymogi tego prawa w swoich sercach. Powinni być z nim emocjonalnie związani, kochać jego zasady, tak jak zostało to wyrażone przez proroka Jeremiasza i proroczono o Jezusie. „Ilekróć pojawiały się twoje słowa, pochłaniałem je; twoje słowo było mi rozkoszą i radością mego serca, gdyż twoim imieniem jestem nazwany, Panie, Boże Zastępów” (Jer. 15:16). „Pragnę czynić wolę twoją, Boże mój, a zakon twój jest we wnętrzu moim” (Ps. 40:9).

W tych słowach widzimy zasadę, którą my, jako chrześcijanie, możemy wziąć sobie do serca. Powinniśmy kochać prawdę i żyć według standardów, jakie są z nią związane. Jeśli będziemy postrzegać zasady rządzące Nowym Stworzeniem po prostu jako reguły, według których musimy postępować, to nie będziemy zapisywać ich w naszych sercach. Nie będziemy strzec ich jak żrenicy naszego oka. Nie będziemy ich cenić ani wiązać do naszych palców. Aby cenić zasady prawdy w sposób, jak tego wymaga Bóg, musimy je kochać i cenić, a nie tylko wypelniać.

Modlitwa Dawida

W szczerzej modlitwie do Boga, Dawid powiedział: „Strzeż mnie jak żrenicy oka, ukryj mnie w cieniu swych skrzydeł przed bezbożnymi, którzy mnie gnębią, nieprzyjaciółmi, którzy mnie zawzięcie osaczają” (Ps. 17:8-9).

Dawid prosił Boga o ochronę przed wrogami. Jako wojownik, Król Dawid był nieustannie atakowany, więc szukał opieki Bożej. Dawid był na tyle mądry, że rozumiał potrzebę obecności Boga w swoim życiu. Nauczył się tej lekcji bardzo wcześnie w swoim życiu.

Br. Russell również zwrócił na to uwagę, pisząc: „Każdą bitwą jaką staczymy i każde zwycięstwo które odnosimy dzięki wierze w Boga, rozwija naszą siłę konieczną do zniesienia przyszłych konfliktów” (Reprint 1902). Przykładem może być Dawid, który wspominał poprzednie przypadki kiedy to Bóg obronił go przed wrogami, aby następnie wykorzystać te wspomnienia, aby wzmocnić swą wiarę w bieżących problemach. Na przykładzie takiego podejścia widzimy, że wiara jest zbudowana na wierze. Dotychczasowe doświadczenia są niezbędne w celu uzyskania siły potrzebnej do pokonania bieżących trudności. Dawid wykonał to, co do niego należało, ufając Bogu. Bóg wywiązał się ze swojej części zobowiązania zapewniając wymaganą ochronę zarówno Dawidowi, jak i całemu Izraelowi.

Czas pokuty

*„Wołaj głośno do Pana, jęcz, córko Syjońska!
Wylewaj łzy jak strumień we dnie i w nocy! Nie
pozwalaj sobie na wytchnienie niech nie od-
poczywa twoja żrenica!” (Tren. 2:18).*

Księga trenów to opis rozpaczki proroka Jeremiasza z powodu spustoszenia Jerozolimy w czasie niewoli babilońskiej. Jeremiasz kochał Izrael tak bardzo, że gdy naród ten dotykał ucisk i trudności, rozpaczwał nad tym. Pragnął, aby Bóg błogosławił Izraelowi, dlatego starał się zreformować ich serca. Niestety, powszechna reforma tego narodu nie była czymś, co stało się za jego życia. Gdy Jeremiasz pisał „wylewaj łzy jak strumień we dnie i w nocy”, płakał nad zniszczeniem Jerozolimy.

W wersecie 18 prorok napisał z kolei: „niech nie odpoczywa twoja żrenica”. Wyrażenie to ma inne znaczenie niż pozostałe przykłady użycia słowa „żrenica”. Jeremiasz mówił do ludu: „nie pozwólcie, aby wasze oczy przestały ronić łzy z powodu spustoszenia Izraela”. Przekład The New American Standard Version oddaje ten wersecik w następujący sposób: „Niech twoje oczy nie mają odpoczynku”. A zatem, w tym przypadku nie jest obraz wskazujący na Bożą ochronę lub miejsce Izraela w Bożym sercu. Jest to obraz smutku, jaki powinien obejmować Izrael z powodu ich losu. Niewola babilońska była czasem wielkiej żałoby dla całego Izraela.

Dotykać żrenicy Jego oka

Ostatnie wystąpienie frazy „żrenica oka” znajdziemy w Zach. 2:12. „Gdyż tak mówi Pan Zastępów, którego chwalała mnie posłała, o narodach, które was złupiły, że kto was dotyka, dotyka żrenicy mojego oka”.

Te słowa zostały napisane po powrocie Izraela z niewoli babilońskiej. Asyryjczycy i Babilończycy byli narzędziami, których Bóg użył dla karania Izraela. Jednak narody te okazały się być szczególnie okrutne i motywowane złymi intencjami. W związku z tym Bóg podjął decyzję, że one również będą ukarane za całe zło, jakie wyrządziły Jego ludowi. Dotknęły się żrenicy Bożego oka, w wyniku czego musiały ponieść określone konsekwencje.

Historia to potwierdza. Asyria, która przetrzebiła dziesięć północnych plemion Izraela, doznała zniszczenia Niniwy, swej stolicy. Następnie straciła panowanie nad Babilonem. Babilończycy, którzy zniszczyli świątynię Jahwe i wprowadzili do niewoli królestwo Judy, zostali z kolei pokonani przez Medów i Persów.

W czasach swego pierwszego przyjścia, Jezus tak jak Jeremiasz, płakał nad doświadczeniami, jakie miały przyjść na Izrael. On zdawał sobie sprawę z tego, że

nadchodząca kara będzie znacznie większa niż w czasach Jeremiasza. Przez 1845 lat Jego rodacy mieli być rozproszeni po całym świecie. Mieli doświadczyć okresu braku łaski Bożej, który miał być nieporównywalny z jakimkolwiek innym doświadczeniem, jakie dotąd przechodzili. Ci, którzy uciskali Izrael w czasie Wieku Ewangelii, poszli tą samą ścieżką, którą wiele stuleci wcześniej szła Asyria i Babilon. Wykonywali swe zadanie w tak zły i przewrotny sposób, że im również Bóg wyznaczył karę.

Patrząc wstecz na minione 2000 lat, brytyjski premier Benjamin Disraeli powiedział kiedyś: „Żydzi to nerwowy naród. Dziewiętnaście stuleci chrześcijańskiej miłości musiało wyrzucić na nich jakieś piętno”. To pełne potępienia podsumowanie Chrześcijaństwa. Wspomniana chrześcijańska „miłość” wyrządziła Żydom wiele niechrześcijańskich uczynków.

Aby zorientować się, jak źle Żydzi byli traktowani podczas diaspyry, poniżej przedstawiona została częściowa lista niektórych wydarzeń, które doprowadziły do cierpień i prześladowań Żydów. Wyliczenie to jest przytłaczające.

1) W latach 70-73 n.e. rzymska armia zniszczyła Jerozolimę, zabijając ponad 1 mln Żydów i biorąc do niewoli ok. 100.000. Wielu z nich zostało uprowadzonych z Izraela i rozproszonych po innych częściach imperium rzymskiego.

2) W roku 113 n.e. Żydzi na Cyprze, Cyrenie, w Egipcie i Mezopotamii zbuntowali się przeciwko Imperium Rzymskiemu. Odpowiedź Cesarstwa kosztowała życie kilkuset tysięcy Żydów.

3) W roku 132 n.e. Bar Kochba stanął na czele trzyletniego buntu przeciwko Rzymowi. W odwecie, Rzym zabił około pół miliona Żydów. Tysiące z nich sprzedano jako niewolników lub zostali wzięci do niewoli. Pozostali zostali wygnani z Palestyny. Judaizm nie był już uznawany za legalną religię.

4) W roku 135 n.e. Rzym rozpoczął prześladowania Żydów. Pod karą śmierci zakazano obrzezania, czytania Tory lub jedzenia praśników w czasie Paschy. Na Wzgórzu Świątynnym w Jerozolimie wzniesiono świątynię poświęconą rzymskiemu bogowi Jowiszowi.

5) W roku 200 n.e. cesarz rzymski Lucjusz Septymiusz Sewer zabronił religijnych konwersji na judaizm.

Początek prześladowań Żydów przez Chrześcjan

6) W roku 306 n.e. synod Kościoła w Elwirze zakazał małżeństw i kontaktów społecznych pomiędzy chrześcijanami a Żydami.

7) W roku 315 n.e. Konstancyn przyjął ustawę zakazującą jakiejkolwiek konwersji na judaizm. Żydzi zostali

również mocno opodatkowani.

8) W roku 325 n.e. Sobór Nicejski postanowił rozdzielić obchody Wielkanocy od żydowskiej Paschy. Stwierdzono m. in.: „Odtąd niech nie mamy nic wspólnego z tymi odrażającymi ludźmi (...) chcemy oddzielić się od tego przykrego towarzystwa Żydów”.

9) W roku 337 n.e. cesarz Konstancjusz wydał prawny zakaz małżeństwa mężczyzny żydowskiego pochodzenia z chrześcijańską kobietą, pod groźbą śmierci.

10) W latach 379-395 n.e. cesarz Teodozjusz dozwolił na niszczenie synagog.

11) W roku 415 n.e. biskup Aleksandrii w Egipcie wypędził Żydów z tego miasta.

12) W roku 418 n.e. Ireneusz napisał o synagodze: „Jeśli nazwać ją burdelem, siedliskiem występku, schronieniem diabła, twierdzą szatana, miejsce deprawacji duszy, otchłanią wszelkiej możliwej katastrofy lub czegokolwiek jeszcze chcesz, to nadal powiesz o niej mniej, niż na to zasługuje”.

13) W latach 489-519 n.e. chrześcijański tłum zniszczył synagogi w Antiochii, Dafne (w pobliżu Antiochii) i Rawennie.

14) W roku 528 n.e. cesarz Justynian uchwalił tzw. Kodeks Justyniana. Oprócz przyznania papieżowi najwyższego autorytetu religijnego, zabraniał on Żydom budowania synagog, czytania Biblii w języku hebrajskim, zgromadzania się w miejscach publicznych, świętowania Paschy przed Wielkanocą oraz zeznawania przeciwko chrześcijanom w sądzie.

15) W roku 535 n.e. synod w Claremont zarządził, że Żydzi nie mogli pełnić funkcji publicznych ani sprawować władzy nad chrześcijanami (www.religioustolerance.org/jud_pers1.htm).

16) W roku 538 n.e. trzeci i czwarty synod orleański zabronił Żydom pojawiania się publicznie w okresie wielkanocnym. Małżeństwa między chrześcijanami a Żydami zostały zakazane. Chrześcijanom zakazano konwersji na judaizm.

17) W roku 561 n.e. biskup Uzes wypędził Żydów ze swojej diecezji we Francji.

18) W roku 613 n.e. rozpoczęły się bardzo poważne prześladowania Żydów w Hiszpanii. Żydzi otrzymali wybór wyjazdu z Hiszpanii lub konwersji na chrześcijaństwo. Żydowskie dzieci powyżej szóstego roku życia zostały odebrane rodzicom i otrzymały chrześcijańskie wychowanie.

19) W roku 722 n.e. papież Leon III zakazał praktykowania judaizmu, a Żydzi zostali ochrzczeni wbrew swej

woli.

20) W roku 855 n.e. Żydzi zostali wygnani z Włoch.

21) W roku 1078 n.e. papież Grzegorz VII postanowił, że Żydzi nie mogli sprawować urzędów lub znajdować wyższych stanowisk niż Chrześcijanie.

22) W roku 1096 n.e. rozpoczęła się pierwsza krucjata. Chociaż głównym celem krucjat było wyzwolenie Jerozolimy z rąk muzułmanów, wtórnym celem byli Żydzi. Przemierzając Europę w drodze do Ziemi Świętej, wielu krzyżowców postawiło Żydom ultimatum: „zabójcy Chrystusa, przyjmijcie krzyż lub gięcie!”. W czasie pierwszej krucjaty, w samej tylko Dolinie Renu zginęło 12.000 Żydów. Takie zachowania powtarzały się przez osiem kolejnych krucjat, aż do IX krucjaty w 1272 roku.

23) W roku 1099 n.e. krzyżowcy zmusili wszystkich Żydów z Jerozolimy do zgromadzenia się w głównej synagodze i podpalili ją. Ci, którzy próbowali uciec, zostali zmuszeni do powrotu do płonącego budynku.

24) W roku 1121 n.e. Żydzi zostali wygnani z Belgii.

25) W roku 1180 n.e. Filip August, król Francji, arbitralnie zajął całe mienie żydowskie, w tym grunty i domy, a następnie wypędził Żydów z kraju.

26) W roku 1189 n.e. Żydzi byli prześladowani w Anglii. Korona zajęła cały majątek żydowski, a większość ich domów zostało spalonych.

27) W roku 1215 n.e. Sobór Laterański IV zatwierdził przepisy kanoniczne, zgodnie z którymi „żydzi i muzułmanie mają nosić wyróżniające ich ubrania”. Dodatkowo, mieli nosić znak w formie pierścienia, aby odróżnić się od chrześcijan. Ta praktyka rozprzestrzeniła się później na inne kraje (www.religioustolerance.org/jud_pers3.htm).

28) W roku 1227 n.e. synod w Narbonne nakazał Żydom noszenie owalnych znaków. Praktyka ta została przywrócona w 1930 roku przez Hitlera, z tą jednak różnicą, że zamieniono wówczas znak owalny na gwiazdę Dawida.

29) W roku 1229 n.e. rozpoczęła działalność hiszpańska inkwizycja, zaś papież Innocenty IV zezwolił na stosowanie tortur.

30) W roku 1290 n.e. Żydzi zostali wygnani z Anglii; w wyniku tego ok. 16.000 ludzi opuściło kraj.

31) W roku 1298 n.e. Żydzi byli prześladowani w Austrii, Bawarii i na niektórych obszarach Niemiec. 140 gmin żydowskich zostały zniszczone. Ponad 100.000 Żydów zostało zabitych w ciągu sześciu miesięcy.

32) W roku 1306 n.e. Żydzi zostali wygnani z Francji. Mogli zabrać ze sobą ubranie, w którym stali, oraz za-

pas jedzenia na jeden dzień.

33) W roku 1321 n.e. w Guienne we Francji, Żydzi zostali oskarżeni o podżeganie przestępców do zatruwania studni. W wyniku tych oskarżeń, 5000 Żydów zostało żywcem spalonych na stosach.

34) W roku 1347 n.e. plaga dżumy, znana również jako „Czarna Śmierć”, spowodowało około 25 milionów zgonów w Europie. Ludzie zauważyli jednak, że ta choroba dotknęła Żydów w mniejszym stopniu, niż inne społeczności. Bez wątplenia był to rezultat stosowania żydowskich przepisów sanitarnych i żywieniowych, które zostały zachowane z czasów Starego Testamentu. Mimo to krążyły plotki, że to szatan chroni Żydów, a ci płacą mu za tę ochronę zatruwając studnie używane przez chrześcijan. Rozwiązaniem problemu były tortury, mordowanie i palenie Żydów. „W Bawarii zginęło 12.000 Żydów, w Niemczech zginęło ich ponad 11.000; we Francji około 2000. W pobliżu Tours we Francji wykopano ogromny rów, który wypełniono drewnem, a następnie spalono w nim w ciągu jednego dnia 160 Żydów” (www.religioustolerance.org/jud_pers3.htm).

Te statystyki doprowadzają nas zaledwie do połowy XIV wieku. Jednak do dzisiejszych czasów miało miejsce znacznie więcej antysemitycznych wydarzeń. Wystarczy jednak powyższa lista aby przekonać się, że miała miejsce próba zniszczenia narodu żydowskiego (materiał źródłowy dla tych statystyk: http://www.religioustolerance.org/jud_pers.htm).

Kolejny incydent miał miejsce około 500 lat później i stał się punktem zwrotnym dla losów tego prześladowanego narodu.

Afera Dreyfusa

W 1894 roku francuski kapitan pochodzenia żydowskiego, Alfred Dreyfus, został fałszywie oskarżony o zdradę przez tajny sąd wojenny. Został skazany na dożywocie na Diabelskiej Wyspie, kolonii karnej na północno-wschodnim wybrzeżu Ameryki Południowej. Ukaraný został w ten sposób skazany za rzekome przekazywanie francuskich tajemnic wojskowych do ambasady niemieckiej w Paryżu.

Zanim został skazany, Dreyfus został publicznie upokorzony przez publiczne pozbawienie go stopnia wojskowego. Dowody przeciwko Dreyfusowi ograniczały się do potarganego kawałka papieru, jaki został znaleziony w koszu przy niemieckiej ambasadzie. Jak się później okazało, dokument ten został napisany przez majora armii francuskiej o nazwisku Esterhazy. Mimo to, wysocy rangą wojskowi ukryli te nowe dowody i Esterhazy został jednogłośnie niewinny w drugim dniu swojego wojskowego procesu. W tej sytuacji Dreyfus nie doczekał się zwolnienia, a wprost przeciwnie, został dodatkowo oskarżony na podstawie fałszywych dokumen-

tów przygotowanych przez oficerów francuskiego kontrwywiadu, starających się uzyskać potwierdzenie jego skazania.

Znany publicysta, Emil Zola, przeprowadził swe własne śledztwo w sprawie tej afery i ostatecznie napisał obszerny artykuł we francuskiej gazecie. Został on opublikowany na pierwszej stronie magazynu L'Aurore. Co ciekawe, tytuł ten znaczy „świt”. Artykuł ten stanowił pierwszy promyk nadziei dla Żydów na całym świecie. Został on napisany w formie listu otwartego do prezydenta Francji, w którym autor oskarżył rząd francuski o antysemityzm. Wywołał on powszechne oburzenie, w wyniku czego Dreyfus wrócił do Francji, a po kolejnych dwóch latach spędzonych w więzieniu, jego wyrok skazujący został uchylony.

Teodor Herzl

W tej sprawie można dostrzec Pańskie działanie za pośrednictwem dziennikarza nazywającego się Teodor Herzl. Od swego pracodawcy otrzymał on polecenie napisania reportażu o samym procesie i jego następstwach. Po procesie Dreyfusa w Paryżu, Herzl był świadkiem masowych wieców ludności skandującej hasła w rodzaju „Śmierć Żydom!”. W tej sytuacji doszedł on do przekonania, że antysemityzm w Europie nie zniknie i w tej sytuacji jedynym rozwiązaniem dla Żydów jest opuścić Europę i utworzyć własne państwo.

W roku 1896 napisał książkę „Państwo żydowskie - próba nowoczesnego rozwiązania kwestii żydowskiej”. Ta książka doprowadziła do powstania ruchu syjonistycznego, który walczył o utworzenie żydowskiej ojczyzny. Około pięćdziesiąt lat później powstało państwo Izrael.

Sprawa Dreyfusa i jej wpływ na Herzla, stała się punktem zwrotnym dla Żydów. Ich czas przymusowego rozproszenia dobiegał końca, a wkrótce miała się rozpocząć kolejna faza planu Bożego. Mimo to antysemityzm ciągle istniał. Nie ma potrzeby aby szerzej opisywać dalszą historię i następujący później Holokaust wraz z nienawiścią do narodu wybranego, która istnieje aż do dziś. Szatan wciąż próbuje zniszczyć ziemskie nasienie Abrahama, w celu udaremnienia Bożego planu zbawienia.

Izrael został należycie ukarany; a mimo to Pan powiedział, że osoby odpowiedzialne za wykonanie tej kary również zostaną pociągnięte do odpowiedzialności. Prorok Zachariasz zapowiedział, że Bóg podniesie swą rękę przeciwko tym wszystkim, którzy dotykają „żrenicy” Jego oka (Zach. 2:12, 13).

Mamy przywilej żyć w czasach, gdy Izrael odrodził się jako naród. Choć jeszcze nie przyjęli Jezusa jako swego Zbawiciela, ten dzień zbliża się wielkimi krokami. Kiedy ktoś zapyta nas o zdanie na temat Izraela, możemy odpowiedzieć w nawiązaniu do Bożych słów, że są oni

„żrenicą Jego oka”. On będzie ich prowadził i chronił, przygotowując na przyjęcie Mesjasza i współpracę ze Starożytnymi Świętymi w administrowaniu królestwem

Bożym na ziemi (por. Jer. 31:31,32).

Redakcja